

## Arrest

nr. 230 273 van 16 december 2019  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE  
Haachtsesteenweg 55  
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 maart 2019 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DELGRANGE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger van Colombiaanse afkomst. Uw ouders hebben de Colombiaanse nationaliteit. Uw moeder verkreeg de Venezolaanse nationaliteit en uw vader heeft een verblijfsvergunning in Venezuela en zit in de laatste fase van de naturalisatieprocedure. U bent katholiek. U bent geboren op 30 januari 1995 in San Antonio, provincie Táchira, Venezuela.*

*U behaalde uw middelbareschooldiploma in 2012 en volgde vervolgens tweeënhal à drie jaar een Bachelor in muziek aan de Universidad Nacional Experimental del Táchira die u evenwel niet afrondde. Begin 2016 stopte u met naar de les gaan. De universiteit werd gesloten. De professoren werden niet langer betaald door de overheid, er waren geen faciliteiten meer.*

*U nam ongeveer vier à vijf keer deel aan studentenbetogingen tegen het regime. U betoogde omdat de universiteit geen geschikte plek meer was om te studeren. U maakte drie à vijf keren confrontaties tussen studenten en de politie mee. Meer dan één keer maakte u mee dat er schoten gelost werden en traangas gebruikt werd. Ergens tussen januari en april 2016 nam u voor het laatst deel aan een studentenbetoging. Uw moeder stond u daarna niet toe hier nog langer aan deel te nemen omdat het te gevaarlijk werd.*

*U verliet Venezuela op 21 september 2016. U reisde legaal met het vliegtuig via Curaçao en Nederland naar België. Op 16 december 2016 verzocht u de Belgische asielinstanties om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Venezuela vreest u repressie van de overheid.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende originele documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw rijbewijs, uw instapkaart en de verbintenis tot tenlasteneming aangegaan door J.P.E. in het kader van uw verblijf in België. U legt tevens kopieën neer van uw elektronische vliegtickets en vluchtinformatie, uw geboorteakte, een verklaring op eed, de huwelijksakte van uw ouders, de Colombiaanse identiteitskaart van uw vader, de Venezolaanse verblijfstitel van uw vader, het Colombiaans paspoort van uw vader, de geboorteakte van uw vader, de Venezolaanse identiteitskaart van uw moeder, de Colombiaanse identiteitskaart van uw moeder, het Venezolaans paspoort van uw moeder, de publicatie van de naturalisatie van uw moeder in de Venezolaanse Gaceta Oficial, de geboorteakte van uw moeder, het paspoort, de identiteitskaart, de geboorteakte en het diploma van uw zus, een overzicht van uw vakken en punten in het kader van uw muziekstudies en van zeven persartikelen over studenten die gedood werden tijdens studentenprotesten in Táchira.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

***Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.***

*Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt het risico te lopen persoonlijk en doelgericht vervolgd te worden door de Venezolaanse autoriteiten ten gevolge van uw deelname aan vier of vijf studentenbetogingen tegen het regime.*

*Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u na uw aankomst in België bijna drie maanden gewacht heeft om internationale bescherming te verzoeken. U verklaarde louter zelf niet goed te weten waarom u het einde van uw wettelijk verblijf in België afgewacht heeft alvorens uw verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben en in de tussentijd de procedure en haar voorwaarden onderzocht te hebben. U verklaart uw verzoek om internationale bescherming pas ingediend te hebben nadat u alle documenten had (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 1, d.d. 22.01.2018, p. 8). Daar u tijdens het invullen van uw verklaring bij de DVZ enkel uw identiteitskaart, rijbewijs, paspoort, reisdocumenten en tenlasteneming in het kader van uw verblijf in België neerlegde (verklaring DVZ, d.d. 06.01.2017, vraag 23; ontvangstbewijs documenten DVZ, d.d. 06.01.2017), is het onduidelijk op welke documenten u dan wel gewacht zou hebben om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen daar u reeds over uw identiteitsdocumenten, reisdocumenten en tenlasteneming beschikte bij aankomst in België. Een dergelijke houding kan evenwel geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De procedure voor internationale bescherming is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen ernstige schade te lijden zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.*

Wat betreft uw verklaringen dat u bij terugkeer naar Venezuela gevaar loopt omdat de Venezolaanse autoriteiten studenten viseren (vragenlijst CGVS, d.d. 06.01.2017, vraag 4) en omdat de Venezolaanse politie misbruik maakt van hun positie (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS 2, d.d. 06.01.2017 p. 8) dient opgemerkt te worden dat dergelijke algemene verklaringen niet volstaan om gewag te maken van een persoonlijke vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. U laat na uw vrees in concreto aan te tonen. Zo dient opgemerkt te worden dat u naar aanleiding van uw deelname aan de studentenprotesten geen vervolgingsfeiten heeft meegemaakt of bedreigingen ontvangen heeft. U verklaart dat de enige problemen die u gehad heeft met de Venezolaanse autoriteiten tijdens de betogingen zelf plaatsvonden, waarbij u bevangen raakte door traangas of geraakt werd door rubberkogels (CGVS 1, p. 8-9; vragenlijst CGVS, vraag 5). Zulke feiten, waar u overigens geen begin van bewijs van neerlegt, zijn echter niet voldoende zwaarwichtig om van vervolging te kunnen spreken. U nam deel aan drie à vijf betogingen (CGVS 2, p. 8) en situeert uw laatste deelname tussen januari en april 2016 (CGVS 1, p. 7), zo'n vijf à zes maanden voor uw vertrek uit Venezuela (CGVS 2, p. 8). In de periode tussen uw laatste deelname aan een betoging en uw vertrek uit Venezuela maakte u geen incidenten mee (CGVS 2, p. 8). Bovendien haalt u geen elementen aan die erop wijzen dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van uw deelnames aan studentenprotesten. U verklaart dat er aan deze betogingen zo'n 300 à 400 personen deelnamen (CGVS 1, p. 8) en dat u steeds gemaskerd was (CGVS 2, p. 8).

Wat betreft uw verklaring dat u bij terugkeer naar Venezuela niet anders zou kunnen dan opnieuw te gaan protesteren omdat u niet akkoord gaat met de manier van denken van de overheid en u bijgevolg opnieuw het risico zou lopen opgepakt en mishandeld te worden door de Venezolaanse autoriteiten (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 7), dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen dermate gemotiveerd te zijn om te betogen tegen het regime niet stroken met uw verklaringen sinds januari en april 2016 niet meer deelgenomen te hebben aan betogingen omwille van het gevaar dat daarmee gepaard ging (CGVS 1, p. 7; CGVS 2, p. 8-9). Nochtans werden er volgens uw verklaringen meerdere betogingen georganiseerd tijdens die periode (CGVS 2, p. 8).

Wat betreft uw verwijzing naar de verklaring van de Venezolaanse president dat degenen die vertrokken zijn niet meer hoeven terug te komen (CGVS 1, p. 6), dienen de volgende bedenkingen geformuleerd te worden. Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom u Venezuela verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De behandeling die een afgewezen verzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijft dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij ene terugkeer naar Venezuela een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat u geenszins aannemelijk gemaakt hebt persoonlijk geviséerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten omwille van politieke activiteiten.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

*U studeerde muziek aan de universiteit (CGVS 1, p. 2), u heeft 15 jaar gewerkt in Venezuela tot het ogenblik van uw vertrek uit Venezuela (CGVS 2, p. 6; CGVS 1, p.2), uw vader heeft een eigen wagen en werkt als taxichauffeur (CGVS 2, p. 5). Daarnaast heeft u een tante met een boerderij in Venezuela (CGVS 2, p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.*

*Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.*

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.*

*Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid is, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.*

*De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.*

*De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie niet te veranderen. Uw paspoort, rijbewijs, identiteitskaart, geboorteakte, het uittreksel uit de Gaceta Oficial met de publicatie van de naturalisatie van uw moeder tot Venezolaanse, de huwelijksakte van uw ouders alsook de identiteitskaarten, geboorteaktes, verblijfstitels en paspoorten van uw ouders en van uw zus tonen uw identiteit, nationaliteit en familiale samenstelling aan, die in deze beslissing niet in twijfel getrokken worden. Uw instapkaart en vluchtinformatie tonen enkel uw reisweg aan. Het diploma van uw zus en het overzicht van uw resultaten en de verschillende vakken die u volgde in het kader van uw Bachelor in de Muziek tonen jullie respectievelijke studies aan in Venezuela maar kunnen geenszins aantonen dat u ten gevolge hiervan een persoonlijke vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar Venezuela. De verbintenis tot tenlasteneming zegt evenmin iets over uw asielmotieven waardoor het deze niet kan aantonen.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## **2. Over het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

*Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 26 februari 2019 een schending aan van "het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen; het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie; de rechten van de verdediging; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".*

*Waar verzoeker verweten wordt dat hij tot het einde van zijn legaal verblijf van drie maanden gewacht heeft alvorens zijn verzoek tot internationale bescherming in te dienen, wijst hij op artikel 50, § 1, lid 3 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat hij aldus "de wet perfect heeft nageleefd", gezien "de ratio legis van de wet is dat mensen niet in illegaal verblijf blijven alvorens een verzoek tot internationale bescherming indienen".*

Hij acht het *“perfect begrijpelijk dat verzoeker genoten heeft van zijn legaal verblijf om een beetje rust te vinden na het verlaten van zijn land van herkomst alvorens zijn asielaanvraag in te dienen”*.

Volgens verzoeker wordt zijn relaas *“als geloofwaardig beschouwd”*, maar stelt de bestreden beslissing dat hij *“zijn vrees in concreto niet heeft aangetoond, noch dat hij persoonlijk gevisieerd zou worden door vervolgingsdaden”*. Verzoeker antwoordt dat een asielzoeker niet moet aantonen *“dat hij reeds vervolgd werd in het verleden, de vrees dient prospectief beoordeeld te worden”* waarbij rekening moet worden *“met de evolutie van de situatie naar de toekomst toe”*.

Verzoeker meent dat als hij zou terugkeren en ze hem zouden onderzoeken *“ze zullen vinden dat hij deelgenomen had aan betogingen en zich verzet heeft tegen het regime”* en dat *“de combinatie van de deelname van verzoeker aan protesten en het screenen van terugkerende asielzoekers wel [betekent] dat er een ernstig risico op vervolgingen bestaat in geval van terugkeer naar Venezuela”*.

Hij voert nog aan dat hij tevens vreest *“gedwongen gerekruteerd te worden door het leger”*. Onder verwijzing naar *“War Resisters’ International, 8 januari 2018, Country report and updates: Venezuela”* stelt verzoeker dat de gedwongen rekrutering een nieuwe praktijk is binnen het Venezolaanse leger en dat het vooral jonge mannen met het profiel van verzoeker betreft.

Aangaande de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, en b) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de *“ernst van de situatie”*, de *“ernstige voedseltekorten”*, de *“volledig falende gezondheidszorg”*, de *“extreem hoge moordcijfers”*, de *“instorting van de gezondheidszorg”*, de *“hyperinflatie, de afwezigheid van medicijnen en medische uitrusting”*, de *“afwezigheid van overheidsdata”*, de achteruitgaande scholingsgraad, de voedselcrisis en de *“bijzondere nood aan internationale bescherming - al is het tijdelijk - voor grote aantallen gevluchte Venezolanen”*. Verzoeker citeert dienaangaande uit *“COI Focus: Vénézuela: situation sécuritaire”* van 20 april 2018, *“United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela”* van 16 juli 2018, *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018 opgesteld door het Bureau van de Hoge Commissaris van Verenigde Naties voor Mensenrechten, *“The collapse of the Venezuelan health system”* van 7 april 2018 door *“The Lancet”*, het Belgisch reisadvies voor Venezuela van 10 oktober 2018, *“Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe”* van 29 augustus 2018 op [www.knack.be](http://www.knack.be), *“Guidance note on the outflow of Venezuelans”* van maart 2018 van UNHCR.

Aangaande de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, en c) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar een arrest van het Hof van Justitie (*“Aboubacar Diakité t/ Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* van 30 januari 2014 (C-285/12)) en naar een arrest van de Raad van 17 juli 2017. Hij voert aan *“dat in casu er elementen bestaan die tonen dat het geweld in Venezuela gekenmerkt is door zijn intensiteit, willekeurigheid en de organisatie van de gewapende groeperingen”*. Hij citeert dienaangaande uit *“COI Focus: Vénézuela: situation sécuritaire”* van 20 april 2018, *“Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA), Venezuela : Les groupes mafieux et paramilitaires, 22 novembre 2016”* (over geweld ten aanzien van de bevolking, collectivos, criminele bendes en drugsbendes), *“HRW, Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persécution in Venezuela, 29/11/2017”* (over personen die zich kritisch uiten ten aanzien van het regime), *“UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, juni 2018”* (over personen met dissidente meningen) en *“UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings', 22 June 2018”* (over de straffeloosheid). Volgens verzoeker blijkt hieruit *“dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zeker organisatie, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers”* en dat verzoeker bijgevolg aantoonde *“dat hij een serieus risico van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen gezien deze gebaseerd is op rapporten van april 2018, terwijl de situatie sindsdien *“enorm veranderd”* is. Hij stelt dat het presidentschap betwist is, dat er wordt bedreigd met een gewapende interventie vanuit de Verenigde Staten en dat er gevreesd wordt voor het uitbreken van een oorlog. Hij verwijst naar *“BBC News, 24 februari 2019, Venezuela crisis: Deadly border clashes as Maduro blocks aid”* aangaande het conflict rond het binnenlaten van een hulpkonvooi.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

## 2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift *"BBC News, 24 februari 2019, Venezuela crisis: Deadly border clashes as Maduro blocks aid"*, *"United Kingdom: Foreign and Commonwealth Office, Human Rights and Democracy Report 2017 - Venezuela, 16 juli 2018"*, *"UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, jun 2018"*, *"Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe"*, gepubliceerd 29 augustus 2018", *"UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on the Outflow of Venezuelans, March 2018"*, *"Office français de protection des réfugiés et apatrides (OFPRA), Venezuela : Les groupes mafieux et paramilitaires, 22 novembre 2016"*, *"HRW, Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persécution in Venezuela, 29/11/2017"*, *"UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings', 22 June 2018"* en *"War Resisters' International, 8 januari 2018, Country report and updates: Venezuela"*.

2.2.2. Bij aanvullende nota van 5 november 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- *"COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 april 2018 ;*
- *Venezuela. Situational update and 2019 outlook;*
- *Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019);*
- *Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019);*
- *10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019);*
- *Al-Venezuela 2017-2018;*
- *The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019);*
- *Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019);*
- *Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019);*
- *The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018);*
- *Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019);*
- *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)";*
- *Maduro diet: food v. freedom in Venezuela;*
- *Venezuelans turn to food production amid crisis;*
- *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela;*
- *COI Focus Venezuela. Le retour des ressortissants vénézuéliens;*
- *Disminuye tasa de muertes violentas en Táchira durante 2018;*
- *Táchira: en abril casi 70% de los delitos reportados fueron homicidios;*
- *Táchira en junio: 41,7% de los victimarios fueron funcionarios policiales;*
- *La falta de registro noticioso enmascara la violencia en TáchiraLa mayoría de los sucesos violentos en Táchira;*
- *ocurren a plena luz día;*
- *La mayoría de los sucesos violentos en Táchira ocurren a plena luz día;*
- *Nieuwsbrief 010: Ronseling van Venezolaanse migranten door gewapende groeperingen aan de grens tussen Colombia en Venezuela;*
- *Nieuwsbrief 011: Verschuiving van het geweld van de gewapende collectieven naar Venezolaanse dorpen op de grens met Colombia;*
- *OVV – LASCO: jaarlijks verslag van geweld 2018;*
- *2018 Informe Annual;*
- *Tarazona veroordeelt openlijk de dramatische toename van geweld en moord in de grenszone;*
- *de COI Focus "Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)" van 14 juni 2019;*
- *IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the*
- *Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017;*
- *OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018;*
- *de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019;*
- *COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019;*
- *OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019".*

### 2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

### 2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. Waar verzoeker de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.2. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Venezuela omdat hij in 2015-2016 als student zou hebben deelgenomen aan studentenprotesten. De Raad stelt vast dat verzoekers politieke activiteiten zich beperken tot het vier- à vijfmalig gemaskerd deelnemen aan massabetogingen, waar hij een van de 300-400 betogers was (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) 22 januari 2018, p. 8; notities 21 juni 2018, p. 8). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een dergelijk beperkt opposantenprofiel, dat overigens enkel uit verzoekers verklaringen kan blijken (*"Nee, ik heb geen foto's of dingen. [...] In de krant kwamen de protesten meer dan één keer aan bod en daar waren foto's van de protesten maar ik specifiek kwam er niet in voor."*; notities 21 juni 2018, p. 8), ervoor zou zorgen dat hij persoonlijk geïdendeerd wordt door de Venezolaanse overheid.

2.4.3. Uit de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift en de aanvullende nota's neergelegd blijkt dat er in Venezuela inderdaad sprake kan zijn van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering, waaronder demonstranten in de periodes van de massabetogingen. Deze informatie geeft echter ook aan dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen geïdendeerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *"Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight"* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 22-28).



Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers die betogers bijstaan, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019). De Raad merkt op dat nergens uit de informatie in het administratief dossier of bij de aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting volgt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het uiterst sporadisch deelnemen aan demonstraties, zou leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

2.4.4. Verzoeker gaf overigens zelf toe dat hij geen persoonlijke problemen kende omwille van de enkele keren dat hij deelnam aan deze studentenprotesten, hij stelt dat studenten gevisieerd worden (notities 22 januari 2018, p. 8-9; vragenlijst DVZ, vraag 3.4). Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Venezolaanse autoriteiten hem aan de hand van zijn deelname zouden kunnen identificeren, gezien hij steeds gemaskerd was en hij slechts een van de honderden betogers was (notities 22 januari 2018, p. 8; notities 21 juni 2018, p. 8), blijkt uit zijn eigen verklaringen dat hij naar aanleiding van zijn politieke acties nooit persoonlijk vervolgd werd. Na zijn laatste deelname aan een studentenbetoging verbleef verzoeker overigens nog een half jaar in Venezuela (notities 22 januari 2018, p. 7; notities 21 juni 2018, p. 8), maar maakte hij geen incidenten mee (notities 21 juni 2018, p. 8). In die zin is het ook opvallend dat verzoeker, gevraagd naar de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten en waarom hij niet meer kan terugkeren, begon te vertellen over *“de problemen met de studenten”* in plaats van zijn eigen concrete vrees te schetsen (*“De problemen met de studenten zijn al in 2004 begonnen. Toen studenten op straat kwamen in protesten tegen de overheid en dan heeft de president op een agressieve manier de protesten uiteen geslagen. En dan na 2013 begon het opnieuw, en trad de politie en overheid nog agressiever op. Na de protesten in 2015 en 2016 zijn er al meer dan 160 doden gevallen. Vooral mensen die anders dachten en door de overheid zelf zijn vermoord. En dat is de reden waarom ik ben gevlucht.”*; notities 22 januari 2018, p. 6).

2.4.5. Bovendien kon verzoeker op 21 september 2016 zijn land legaal, met eigen paspoort, via de luchthaven verlaten, zonder hierbij enige problemen te kennen. Verzoeker kan bezwaarlijk enerzijds beweren gezocht te worden door de ordediensten omwille van zijn politieke acties, doch anderzijds verklaren het land onder eigen naam en via de luchthaven probleemloos te hebben kunnen verlaten.

2.4.6. Waar in het verzoekschrift wordt aangebracht dat hij tevens vreest *“gedwongen gerekruteerd te worden door het leger”*, merkt de Raad op dat verzoeker deze vrees geheel onvermeld liet op 6 januari 2017 bij de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op 22 januari 2018 en tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op 21 juni 2018. De informatie waarnaar het verzoekschrift hij verwijst (*“War Resisters’ International, 8 januari 2018, Country report and updates: Venezuela”*) dateert nochtans van 8 januari 2018. Dat verzoeker zijn vrees om gedwongen gerekruteerd te worden niet eerder vermeldde, ondergraaft reeds de ernst ervan. Bovendien blijkt uit de door verzoeker neergelegde informatie dat *“only lower class recruits get picked as those with economic means are able to buy themselves out”*. Uit verzoekers verklaringen blijkt geenszins dat verzoeker tot deze lage (economische) klasse behoort. Zo verklaarde hij onder meer dat hij kon studeren aan de universiteit (notities 22 januari 2018, p. 2), dat hij 15 jaar werkte in Venezuela (notities 22 januari 2018, p. 2; notities 21 juni 2018, p. 6), dat zijn vader een eigen wagen heeft en werkt als taxichauffeur (notities 21 juni 2018, p. 5), dat zijn tante een kledingwinkel heeft, dat ook zijn oom werkt (notities 21 juni 2018, p. 5) en dat een andere tante een boerderij heeft (notities 21 juni 2018, p. 6). Hoe dan ook toont verzoeker noch middels zijn beweringen noch middels het bij het verzoekschrift gevoegde stuk aan dat *“elke jonge man met het profiel van verzoeker”* een gedwongen rekrutering dient te vrezen, zoals beweerd wordt in het verzoekschrift.

2.4.7. Dat verzoeker in werkelijkheid geen vrees voor vervolging koestert ten aanzien van Venezuela, blijkt nog uit de vaststelling dat hij na zijn aankomst in België nog drie maanden gewacht heeft, met name tot het einde van zijn wettelijk verblijf, om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op artikel 50, § 1, lid 3 van de Vreemdelingenwet en hij meent dat *“de ratio legis van de wet is dat mensen niet in illegaal verblijf blijven alvorens een verzoek tot internationale bescherming indienen”*, ziet de Raad niet in hoe dit wetsartikel dat stelt dat een

asielzoeker een verzoek moet indienen vóór het einde van een legaal verblijf, afbreuk kan doen aan de redelijke verwachting dat een asielzoeker bij aankomst in een veilig land zo snel mogelijk (en bijgevolg alleszins ook vóór het einde van het legaal verblijf) een asielaanvraag indient. Dat het *“perfect begrijpelijk [is] dat verzoeker genoten heeft van zijn legaal verblijf om een beetje rust te vinden na het verlaten van zijn land van herkomst alvorens zijn asielaanvraag in te dienen”*, zoals wordt aangebracht in het verzoekschrift, kan evenmin verhinderen dat verzoeker - terwijl hij *“geniet”* van zijn legaal verblijf - reeds een asielprocedure opstart, teneinde zijn veiligheid en *“rust”* ook na afloop van het legaal verblijf te kunnen garanderen. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om een dergelijk verzoek in te dienen, is dan ook wel degelijk een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging.

2.4.8. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde verzoeker dat de Venezolaanse president heeft gezegd *“wie er vertrekt, moet niet meer terugkomen”* (notities 22 januari 2018, p. 6) en in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de Venezolaanse autoriteiten bij zijn terugkeer zullen ontdekken *“dat hij deelgenomen had aan betogingen en zich verzet heeft tegen het regime”* en dat *“de combinatie van de deelname van verzoeker aan protesten en het screenen van terugkerende asielzoekers wel [betekent] dat er een ernstig risico op vervolgingen bestaat in geval van terugkeer naar Venezuela”*. Vooreerst ziet de Raad niet in hoe de Venezolaanse autoriteiten bij verzoekers terugkeer te weten zouden komen dat hij in 2015-2016 vier- à vijfmalig gemaskerd deelnam aan massabetogingen (voor zover dit al waarachtig is). Temeer gezien de autoriteiten verzoeker nooit eerder benaderden over deze vermeende politieke activiteiten en ze hem in september 2016 ook legaal uit het land lieten vertrekken. Er wordt evenwel niet betwist dat verzoeker bij een terugkeer mogelijk gescreend en ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland, de redenen waarom hij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Uit de informatie in het administratief dossier (*“Venezuela: Treatment by the authorities and pro-government groups of failed refugee claimants who return to the country”* van januari 2018) kan daarentegen niet blijken dat afgewezen asielzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat ze bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker voor zijn komst naar België niet in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, waardoor er van uitgegaan kan worden dat deze autoriteiten verzoeker niet zullen viseren bij een terugkeer naar Venezuela.

2.4.9. De door verzoeker op het Commissariaat-generaal neergelegde persartikelen over studenten die gedood werden tijdens studentenprotesten in Táchira (*“Artikels over kranten die vertellen over de moorden op die studenten vanwege de overheid. En de staat waar ik woon, in Tachira, daar zijn al de meeste studenten aangevallen door de regering. [...] Het gaat over studenten in het algemeen en ook over vrienden die bij mij studeerden en dat is mijn vrees als ik terugkeer naar Venezuela, dat ik als student risico loop.”*; notities 22 januari 2018, p. 3-4), waarin hij zelf niet vermeld wordt (notities 21 juni 2018, p. 8), betreft de algemene situatie in het land van herkomst en volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op wat voorafgaat - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.4.10. De overige door verzoeker voorgelegde stukken betreffen de identiteit, nationaliteit en levensloop van verzoeker, zijn ouders en zijn zus, alsook zijn reis naar België, en zijn gegevens die als dusdanig niet betwist worden en dus niet in het geding zitten.

2.4.11. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande conclusies kunnen weerleggen.

2.4.12. Waar verzoeker de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, hierbij verwijzend naar zijn gezondheidsproblemen, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

2.4.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

## 2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M’Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten als deze aan de basis van zijn vraag om als vluchteling te worden erkend, herneemt de commissaris-generaal in de aanvullende nota dat hij niet ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten door de Venezolaanse autoriteiten, doch dat verzoeker geen profiel van een opposant heeft. Zoals hoger gesteld, dient de beoordeling te gebeuren op individuele wijze in de zin van artikel 4, § 1, van de Richtlijn 2011/95/EU.

De Raad kan dan ook verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden politieke vervolging niet heeft aangetoond, laat staan een profiel heeft dat beantwoordt aan de kenmerken zoals aangegeven in de boven geciteerde mensenrechtenrapporten (“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela” van juli 2019, opgesteld door OHCHR, “Amnesty International” Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela” van 14 mei 2019, p. 4 - 6, zoals geciteerd in “COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019).

2.5.1. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt de Raad vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI, ook deze voorgelegd door verzoeker (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt.

De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

2.5.1.1. Verzoekende partij voert aan dat de toegang tot het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Dit is mogelijk maar de Raad ziet niet in hoe dit dient te worden aangemerkt als een *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* van verzoeker. Verzoekende partij, die zelf student was, licht dit ook niet toe.

2.5.2. De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

2.5.2.1. In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (*“§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah “Sheekh v. the Netherlands”, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; “Chahal v. the United Kingdom”, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and “Hilal v. the United Kingdom”, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

2.5.2.2. Verzoeker kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen (zie ook hoger in het bijzonder 2.4.6.). Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht kwam of zou komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”*, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *“Salah Sheekh / Nederland”*, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *“M.S.S. / België en Griekenland”*, § 254). De vaststelling dat verzoekende partij tot in België geraakt is een sterke indicatie van het tegendeel.

2.5.2.3. Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer problemen te kennen omdat hij in het buitenland verbleven heeft en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland, de redenen waarom hij Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar

terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en door verwerende partij toegevoegd bij aanvullende nota (COI Focus “Venezuela: le retour des ressortissants vénézuéliens” van 10 januari 2019) blijkt immers niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar Venezuela louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De behandeling die een afgewezen asielzoeker te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die ervan verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Uit de beoordeling van verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij geen dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond, wel integendeel. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoeker neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan (voormalig student) een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.2.4. De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoeker neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan (voormalig student) een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.3. Waar verzoeker nog bijkomend, en bij herhaling, steunt op de gewelddadige en willekeurige situatie in Venezuela, wijst op artikel 15, c), van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, dat identiek is aan artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU en omgezet is in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt: *“dat in casu er elementen bestaan die tonen dat het geweld in Venezuela gekenmerkt is door zijn intensiteit, willekeurigheid en de organisatie van de gewapende groeperingen”*. Volgens verzoeker blijkt hieruit *“dat Venezuela een situatie van geweld van grote intensiteit kent, die als willekeurig kan gekwalificeerd zijn, met verschillende gewapende groeperingen die opereren met een zeker organisatie, zonder dat de overheden in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan zijn staatsburgers”* en dat verzoeker bijgevolg aantoont *“dat hij een serieus risico van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict”*.

2.5.3.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat deze wetsbepaling meerdere componenten bevat waaraan cumulatief moet worden voldaan. Het willekeurig geweld zoals in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft geen sociale inzinking of terugval omwille van een falende economische toestand ten gevolge van een bepaalde politieke conjunctuur: *“De Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ 30 januari 2014 (GK), *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*, C- 285/12, punt 29). Het Hof vervolgt (in punt 30): *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan*

te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)". Het Hof besluit: "Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld".

2.5.3.2. De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat, zoals verzoeker ook stelt, uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan, met verzoeker aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van "*het artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie*", wijst de Raad erop dat volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*" Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Een middel of een onderdeel van een middel is aldus slechts ontvankelijk in de mate dat niet alleen wordt aangegeven welke bepaling of beginsel met een bestreden beslissing zou zijn geschonden, doch ook wordt uiteengezet op welke wijze die schending zou zijn gebeurd. Dit wordt *in casu* in het verzoekschrift nagelaten.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.7.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoon.

2.7.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 3**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK